איך השתדך הארנב

מתוך: הדלעת הקסומה - אגדות אפריקה

ס. דרמודכין

בעת זקנה הארנב אהב לספר איך השתדך לארנבת שלו. הסיפור היה מהתקופה שהארנב היה עוד צעיר ויפה, ועל הזמן הזה כל אחד אוהב להיזכר. וכל פעם כשסיפר את הסיפור היה הארנב מתפרקד על דרגש העץ ליד התנור, ממלא את מקטרתו בטבק, מחליק את שפמו הארוך ורק אז מתחיל לדבר על מה שהיה.

בהתחלה הוא נאנח, התלונן שדור הארנבים נחלש, שנכחדו הארנבים הגדולים והחזקים שיכלו בערמומיות שלהם לגבור אפילו על האריה.

"כשהלכתי להשתדך לארנבת שלי.."

במילים האלה היה מתחיל תמיד את

הסיפור.
אבל כשבא להשתדך לארנבת הוא מצא שם חיות רבות. בזמן הזה הארנבת הצעירה הייתה יפהפייה מפורסמת ורבים היו שרצו לשאת אותה לאישה. ההורים התלבטו מאוד ולא ידעו איך לנהוג. להעדיף את הנמר על האריה, או את הפנתר על הצבוע? איזה רכילות תהיה אז ביער! וגם פחדו להרגיז את החיות הגדולות. וכל הזמן שההורים התלבטו, מול מאורת הארנבים התגודדו המחזרים, רבו זה עם זה, נפנפו בזנבות ובהדרגה אבדו את סבלנותם. בסוף קראו לארנב הזקן ודרשו שיודיע על מי הוא מחליט ושיוציא אליהם את הכלה. הארנב הזקן יצא מהמאורה לבוש בבובו כחול חגיגי עם שוליים מוזהבים ובסנדלים לבנים. החיות השתתקו, הביטו על הארנב ובקשב רב חיכו להחלטתו.
והארנב הזקן הודיע שיתן את בתו לזה שיצליח בחץ שלו לירות דרך גזע הבאובב הגדול. הבאובב הזה היה שמן כל כך שאפילו עשרה ארנבים,

שיתנו יד זה לזה, לא יכלו להקיף אותו. החיות התחילו להתכונן, להכין קשתות, לחדד חצים.

הארנב הצעיר חשב מה לעשות כדי זכות בתחרות. לנצח את האריה! או את הפיל והלאופרד?! שלא לדבר על חזיר הבר. אבל לא סתם אומרים שאין ביער האפריקאי חיה ערמומית יותר מהארנב.

וכשהוסכם על יום התחרות הארנב דלג אל הידידה הותיקה שלו, חיפושית העץ.

"קורי קיקיה" עוד מרחוק בירך אותה

הארנב.

"טורו סיטה" ענתה לו בחשיבות החיפושית. היא חרטה במרץ בגדם של עץ ישן.

הארנב התחיל לשאול קודם על

בריאותם של כל הקרובים של החיפושית, שמח כששמע כי כולם בריאים ואז ניגש לעניין. לכאורה הוא ביקש עצה איך להעביר חץ מקשת דרך גזע הבאובב השמן.
אבל החיפושית הבינה מיד למה מתכוון הארנב והתחילה להצטדק ולספר שיש לה עיסוקים חשובים.
אבל הארנב הסביר לה כמה הוא מאוהב בארנבת הצעירה ואמר שלא מוכן לשמוע סירוב. והחיפושית נזכרה בצעירותה שלה ובשידוך שלה לחרגול, ובסוף היא הסכימה לעזור לארנב ולפתוח מנהרה צרה בגזע הבאובב.
לקראת יום התחרות העבודה הייתה כבר עשויה. הארנב בחר לו חץ דקיק מאוד ואת פתח המנהרה כיסה בקליפת העץ כך שלא ניתן היה להרגיש בדבר.
הגיע יום התחרות. הראשונים היו המחזרים המכובדים ביותר, הפיל, הנמר, האריה והלאופרד. אך החצים שלהם הגיעו בקושי למחצית עובי הגזע.

הגיע תורו של הארנב. הוא כיוון היטב ופגע ישר בפתח המנהרה. החץ עבר את הגזע ונעלם איפשהו אחרי הבאובב. החיות נדהמו מופתעות, אך התעשתו מיד והתחילו לקרוא כי הארנב ניצח, שהוא גיבור גדול ומגיע לו לשאת את הארנבת היפה. רק הפיל, האריה, הנמר והלאופרד שתקו. הארנב התרחק מהם כי מי יכול לדעת מה הם יכולים לעשות בזעם שלהם.

ובערב התקיימה החתונה.